

Daarna op 16 maart donderdags kregen we een heel gezin uit Poortvliet op Tholen, daar deze mensen daar allen wegmoesten wegens inudiatie en deze alle op de verschillende dorpen moesten ondergebracht worden. We gaven ons daar ook voor op, want die arme mensen werden nu van huis en haard door het onderwaterzetten verdreven en wisten zelf maar al te goed uit 1940 wat dit was. Daar kwam nog bij ze waren van dezelfde kerk als wij daar hiermede zo veel mogelijk rekening werd gehouden. Wij kregen dan Albert Jopse, met z'n Vrouw Pie van Iwaarden en een zoontje Henk. Dit waren echte en aangename luitjes en konden wij, vooral Moeder het best mee vinden. Wij waren zo wat Vader en Moeder over hen, en zo beschouwden zij ons ook. Zij sliepen zo gerust temidden van het oorlogsgeweld als een kind bij z'n moeder. Zij zijn tot 16 juli bij ons gebleven. Zeer genoegelijk hebben we met elkaar omgegaan en tot op heden ondervinden we nog vriendschap van hen. Albert zelf was een grote sterke man en wij hebben veel gemak van hem gehad. Hij heeft zeer veel hout voor ons gezaagd en gekapt, waarvan wij veel gemak hadden. We lieten ze maar in het achterhuis wonen en ze zaten daar gezellig. Zij konden dan hun familie ontvangen en laten komen, wie zij wilden.

Op dinsdag 11 april net na Pasen komt weer een Engelse bommenwerper over ons dorp en valt 's avonds om kwart voor 12 brandend neer midden in het dorp Waarde. Wij stonden daarop te kijken voor het zolderraam en hielder onze adem in. wie zou dat nu weer treffen? 3 mensen uit één gezin lieten daarbij het leven, terwijl een grote brand uitbrak. 's Morgens zijn wij daar naar wezen kijken, want 's avonds om 8 uur was er al verbod om buiten te komen. De Heer M. Blaauwkamer met z'n vrouw en een dochter waren daarbij jammerlijk om het leven gekomen. Voorwaar een zeer zware beproeving voor zulk een dorpje als Waarde en inzonderheid voor die familie. Wij beleefden met recht wel angstige en benauwde tijden.

Op donderdag 20 april wordt een totale oorlog afgekondigd. Alle mannen van 17 tot 40 jaar worden opgeroepen. Gereedschappen inleveren enz. enz. Nog erger wordt het op zaterdag 22 april, want dan worden alle manspersonen van 15-65 jaar opgeroepen. Ook onze beide Liza's moesten voor de Duitse Weermacht bomen gaan rooien. Deze moesten dan op z.g.n open plekken en terreinen gezet worden, ter voorkoming van landing van vliegtuigen. Het zou later blijken dat zulks totaal niks waard geweest was. Maar zulke ideeën hadden die Duitsers wel meer. Intussen zou onze zaak dan geheel stil staan en ik ging direkt vrijstelling vragen in verband met het gereedmaken van Drukwerk voor Overheidsinstanties en distributiekantoren. Nou gelukkig maar dat ging net. Dus hoefde ik zelf niet mee. Ik zou zo iets niet gekund hebben ook.

Dan nu in de nacht van donderdag 11 op 12 mei weer een erge paniek, daar een brandende bommenwerper, volop in brand staande, zodat we de vlammen boven ons dorp zagen uitslaan. Deze stort neer aan de Noordijk precies bij het huis van Adr. van Hekken. Door heel de polder lagen wrakstukken en delen van mensen, die daarbij alle om het leven kwamen. Het gedenkteker aan de Noordijk is daarvoor opgericht, waar de namen van de mensen staan op vermeld. Het huis van Adr. van Hekken was heerlijk gehavend. De modder uit de sloot waar die delen van dat vliegtuig ingevallen waren lag op zolder en in de kamers. Wonder boven wonder geen slachtoffers van burgers. Ik stond buiten op de stoep langs zijde van de winkelruit. Door het neerstorten en de erge luchtdruk werd ik tegen de muur gedrukt en de spiegelruit eveneens. Totaal kapot en in scherven. Een panische schrik ontstond bij alle mensen, daar er veel nog niet naar bed waren. Ook onze evacue's waren buiten en Koos van Iwaarden - rombeen en haar evacue's vrouw Geuze. Zij liepen alle hard achterelkaar bij ons naar binnen en tuimelden alle drie over elkaar. Wat hebben we daarmee ingezet, daar deze alle drie in blijde verwachting verkeerden waarvan alle zeer dichtbij. Wij schrijven hieraantoe dat het kind van Koos een achterlijk kind en ongelukkige